

ЦЪРКОВЕН ВЕСТНИК

ОРГАН НА БЪЛГАРСКАТА ПРАВОСЛАВНА ЦЪРКВА
за религиозна и църковно-обществена просвета

БЪЛГАРСКА ПАТРИАРШИЯ
СВ. СИНОД

№ 6296—35
28 ноември 1973 г.
София

РОЖДЕСТВЕНОКО ПОСЛАНИЕ

„Ето, Девицата ще зачре и ще роди Сина, и ще Му наречат
името Емануил“ (Ис. 7:14)

Възлюбени наши чада в Господа,

Радостни и честни сме, че и тая година се удостоихме да възвизуваме празника на Христовото рождение и отново да чуме дивното ангелско славословие, което прослава Бога във висините и благовести на земята мир и между хората — благоволение (Лук. 2:14).

Тържествените рождествени богослужения и прекрасните наши коледи обичай отново изпъват с радост сърцата ни и отправят днес нашата мисъл към Давидовия град Ватлеем, където при неискривена скромност се изпълниха вещанията на старозаветните пророци за раждането на Месия — Спасителя на света (Мих. 5:2; Ис. 7:14). Тук се извърши великата тайна на благоволеното — Бог се яви в плът (1 Тим. 3:16).

Наистина велика и непостижима тайна! — Вечният и Извънвременният се ражда и определено историческо време; Безначалният получава начало; Безтелесният приема човешка плът; Всевъшний слеза на земята, за да издигне нас на небо. Този, Който държи и притежава всичко, обеди заради нас за да ни обогати духовно. Царят на всезнатата приема вид на раб (Филп. 2:7), за да направи нас свободни от греха (Рим. 6:22). С една дума: Синът Божий стана Син Човешки, за да направи нас чада Божии (Св. Атанасий Александрийски).

Нему бе дадено чудно име — Емануил, което ще рече „С нас е Бог“ (Мат. 1:23). Библейските собствени имена обикновено имат определен смисъл. Те или изразяват и определят характера на лицето, което носи дадено име, или предопределят неговата съдба и бъдещо служение. Така е и с пророческото име на нашия Спасител — Емануил. Неговата мисия е била да примири Бога с Човека, да премахне вековната претрада между небето и земята. Чрез въздъшанието Той се сроди с нас, живя между нас и ние станяхме свои на Бога (Еф. 2:18). Чрез Него вече имаме достъп до Бога-Отца (Евр. 2:18), подумиче Духа на осиновлението и можем със синоново дръзновение да викаме: „Ама! Отче!“ (Рим. 8:15). Приел човешка плът, Синът Божий освети и обожил нашето човешко естество. От любов към нас Той съблече от Себе Си божествената Своя слава и се обляче в нашето тавло, за да ни облече в светлата одежда на благодатта. Той не счете за срамно да ни нарече Свои братя (Евр. 2:11). Да, предвечният Син Божий стана истински Емануил — „С нас е Бог“!

Родният се от Св. Дева Богомаладенче не престана да бъде Емануил и след Самото видимо отшествие от тов свят. Възвисяйки се в слава, Той обеща на Своите ученици, че ще бъ-

де с тях до свършане на света (Мат. 28:20). И макар сега да седи отдалечно на Отца, Той никак не се отлъчва от оние, които Го обичат (на Кохдаха на Възнесение).

Господ Исус е с нас винаги и навсякъде. Той е посред двама или трима, събрани в Негово име (Мат. 18:20). Той е в Самото божествено слово. Той е с всички, които благовестят това слово и ги подкрепя с личби и чудеса (Марк. 16:20). Христос пребъдва в Самота Църква — Неговото мистично тавло — като неин глава (Еф. 2:23; Кол. 1:18). Той пребъдва в лицето на Своите най-малки братя — бедните, гладните, жадните, голите и безприютните (Мат. 25:31—40). Най-реално обаче Господ Исус-Емануил пребъдва с нас в таинството св. Евхаристия, съгласно Неговото неизменно уверение: „Който яде Моята плът и пие Моята кръв, пребъдва в Мен и аз в него“ (Иоан. 6:56).

Но, възлюбени, Христос благодатно се ражда и подслонява и в самите нас, в нашите сърца и души. Възможността за едно такова мистично и най-интимно общение на хората със Самия Господ Исус се вижда от думите на Откровението: „Ето, стои пред вратата, казва Христос, и хлопам; ако някой Ми отвори вратата, ще вляза при него и ще вечерям с него и той с Мене“ (Откр. 3:20). Или: „Който Ме люби, ще слези словото Ми; и Моят Отец ще го възлюбил, и ще дойдем при него и жилище у него ще направим“ (Иоан. 14:23).

Съ своето идване на света Господ Исус ни донесе скъпоценни небесни дарове: примирение с Бога, истинско богопознание, вечен живот, мир, любов и спасение. Така чрез Него ние познахме единия истинен Бог (1 Иоан. 5:20). Той ни заповяда да се обичаме един друг (Иоан. 13:34) и ни преподаря Своа мър (Иоан. 14:27). Самото Му пък рождение бе възгласено с дивното ангелско славословие: „Слава във висините Богу и на земята мир, между хората благоволене“ (Лук. 2:14). Мирът винаги е бил върховно и драгоценно благо за човека, защото само в мир е възможен истински щастлива живот. Затова, когато днес мирът в света е все още застрашен, повелителен наш дълг, като християни, е да благовестим мир д, да се молим за мир, да бъдем миротворци и с всички сили да отстояваме мира. Към това ни поттиква и днешният наш празник, който по преимуществу е празник на мира и на благоволенето.

Като празнуваме, прочее, светлото Рождество Христово, ние отечески ви приветствуваме и молитвено ви пожелаваме от Богомаладенца крепко здравие, мир във вашите домове, добра слава, всяко благополучие. Бог да благослови с мир нашия

добър, трудолюбив и миролюбив народ и благодарните старания на неговите управници, насочени към всестранен възход и благоденствие.

Да се възрадваме и възвеселим в тях пресветли рождествени дни, защото Младенец ни се роди и Син ни се даде

ПРЕДСЕДАТЕЛ НА СВ. СИНОД:

† МАКСИМ
ПАТРИАРХ БЪЛГАРСКИ

ЧЛЕНОВЕ:

† Врачански ПАИСИЙ
† Варненски и Преславски ИОСИФ
† Сабаневски НИКОДИМ
† Неврокопски ПИМЕН
† В. Търновски СТЕФАН

† Доростолски и Червенски СОФРОНИЙ
† Старозагорски ПАНКРАТИЙ
† Пловдивски ВАРЛААМ
† Видински ФИЛАРЕТ
† Ловчански ГРИГОРИЙ
† Ню-Йоркски ИОСИФ

Б е с е ж и в а. Това Рождествено послание да бъде прочетено от всички на явния ден на Рождество Христово

Отговори на Негово Светейшество Българския Патриарх Максим на въпроси, зададени му от представител на редакцията „Предавания за българите в чужбина“ при Радио София

На 14 ноември т. г. представител на редакцията „Предавания за българите в чужбина“ при Радио София посети Негово Светейшество Българския Патриарх Максим и води с него беседа. На зададените му въпроси Негово Светейшество даде следните отговори:

1. Световният конгрес на миролюбивите сили в Москва беше изключителна проява на волята и копнежа на цялото човечество за осигуряване на едно от най-важните и най-светлите блага на живота — обич и траен мир на земята, мирно съвместно съществуване и солидарност между народите в името на тяхното щастие. В стремежите и борбата за осъществяване на тези идеали хората вървят рамо до рамо с еднакви мисли и чувства, независимо от своята расова, религиозна, обществена и социална принадлежност. А това е така, защото животът е мил на всички, той е висше и еднократно благо за всеки живеещ на земята. Ето защо, на Конгреса в Москва участваха делегати от всички краища на планетата, от различни социали, политически и религиозни общности, без оглед на тяхната раса и цвят на кожата. Това беше една възбудяваща и величествена демонстрация на онези светли възможности на човечеството за преръчване пътя на всяка бъдеща война, която не би била нищо друго, освен асимилираща буря, виеща гибел и разорение за цели столетия. Всичко това беше многократно дътирвано в заседанията, а след това отразено и в документите на Конгреса. Решенията, които се взеха, несъмнено ще окажат огромно въздействие върху по-нататъшния ход на висококултурната и благородна борба на народите за мир, справедливост, щастие, радост и братство между народите.

2. Както вече изтъках, на Конгреса взеха участие представители на множество религиозни общности, независимо от вероизповедните им различия и названия в практиката на религиозния живот. Та нали мирът е еднакво благо за всички, било те православни или католици, протестанти или англикани, мюсюлмани или будисти. Някой редник не може да бъде изключително с местно съдържание и насоченост и откъснат от живота, защото ония, които я назовават, не са във от света, а в самия него, в самия живот. Затова би било немислимо провеждането на този грандиозен форум на миролюбивите сили за защита на живота без участието на религиозните общности. Освен представители на много християнски изповядания, имаше и делегации на Християнската миротворна конференция, със седалище в Прага. В рамките на Конгреса в Загреб се състои съвещание на представителите на различни религиозни изповядания, на което се изтъгна, че религиите не може и не трябва да остават във от снания-

(Ис. 9:6), името на Когото е Емануел — „С нами Бог“. Нека заедно със светата ни Църква да запеем:
„ХРИСТОС СЕ РАЖДА — СЛАВЕТЕ ГО!
ХРИСТОС СЛИЗА ОТ НЕБЕСАТА — ВЪЗНЕСЕТЕ СЕ!“
Нему слава, благодарност, чест и поклонение! А ми и.

та борба за спасяване човечеството от смърт и разруха, защото е немислимо да вървим в Бога, а да нехемем за съдбата на твореното Му — света и човека.

3. Българската православна църква винаги е откликвала на всички проблеми, които възвучат както нашия народ, така и цялото човечество. По събития от вътрешен или международен характер тя е заставала на становище, отговарящо на християнския морал и на нейната висококултурна, религиозна и патриотична мисъл. Естествено проблемите на мира и на социалната справедливост, както и цялата потребност на съвременния свят, не могат да бъдат отминати от нея. Българската православна църква счита за свой священ дълг да работи за опазването на мира в света. Тя поставя молитвата, проповедта и църковния пеат в служба на миротворческите начинания и задачи. Свещеническите конференции, които се организират по епархии, както и религиозните събрания на християните, са полезни форуми на мира, школа за възпитание и ангажиране на аврещите по пътя на единството и миротворството. Българската църква явява усилната си със стремежите на целия наш народ за опазване на мира на Балканите, в Европа и целия свят. Нашите клирици работят в местните комитети за мир, въедно са високо уважавани в ценени. Със своето активно участие в световното християнско движение за мир, както и в ювменческото движение Българската православна църква се стреми да съдейства за координиране усилната и акциите на всички църкви в благородното служение на мира, единството и сътрудничеството между народите върху основите и критериите на нашата вероизповед.

4. Ние носим името българци и се гордеем с него, както и да се намираме. Нашите сънародници, макар и да живеят далеч от своята Родина, несъмнено заедно с нас се възбуждат, страдат и се радват, когато се касире до онези проблеми, от които разрешението зависи както съдбата на нашия народ, така и на цялото човечество. В своята християнска и високопатриотична мисъл Българската православна църква винаги е била центърът, който е събирал като въз фокус всички наши съотечественици, живеещи както тук, така и извън пределите на страната ни. Затова, като ние Предстоител, аз бих им пожелал да не гасне нито за миг тяхната любов към всичко българско, в частност и привързаността им към родната ни Църква. Нека не забравяме, че цели единадесет столетия съдбата на Църква, народ и Родина са били неразривно свързани. И днес я уре, единни и слотени, „вселяваме да работим за по-нататъшното мирно изграждане, материално и духовно проследяване на милата ни Татковина.

Изявления на Негово Светейшество Българския Патриарх Максим пред кореспондент на в. „София-нюз“

Мирът е всошоешно благо и затова укрепването му сред народите трябва да бъде дело на всички дяде по света. Божият носет материална разруха и човешки страдания, а в мир се творят блага и тържествена радостта.

Тия мисли и това съзнание са движели умовете и сърцата на множеството делегати от 144 страни в света, които приобщиха глас в съобщенията за мир на земята и разбирателство между народите, прозвучава с огромна сила на Световния

конгрес на миролюбивите сили в Москва. За мене, Българския Патриарх, беше особено радостно, че имах възможност като Заместник-Председател на Изпълнителния комитет за защита на мира да вляза и аз със своя мисъл и воля в онова възвишено дело на мира, каквото бе този вселенски Форум.

И едва ли би могло да бъде друго място по планетата ни по-подходящо за славянето и провеждането на този Световен конгрес на миролюбивите сили от столицата на СССР, авангард на движението за мир и неутралитет и енергична си да брани мира.

На Световния конгрес на миролюбивите сили в Москва се събраха в историческа сплотеност и решителност представители на всички раси и вероизповедания, които истински и усърдно и с пламенно въздушевание в общите заседания, в заседанията на отделните комисионни, в изказвания и дискусии, както и в лични беседи, с азотавана загриженост за щастието на всички човечи, с правилна насоченост в борбата за извоюване на мира и разбирателството между народите наблюдаваха предстоящите задачи на мировото ни движение и взеха оповестително вече конструктивни решения, които ще бъдат издана основа на това епично движение за спасяване света от нови военни обсъдиха между народите от нови злоключения за човештото.

Българската православна църква и в страдания, и в радости е била винаги с народа. И в делото на мира тя не се лъчи

↑ МАКСИМ
ПАТРИАРХ БЪЛГАРСКИ

Без любов няма радост и мир

Ваша Високопреосвященства, драги отци, възлюбени братя и сестри,

Душата ми възторжено е обрала на отчаянната възможност по любезната покана на многоуважаемия събрат в Христа Високопреосвященствения св. Досточастия и Червенски митрополит Софроний отново да застава пред светия Божий престол в този исторически храм, където преди години като архимандрит служех сам или съслужавах във възлюбените богослужби на мастития епархийски архиепископ блаженпочивания митрополит Михаил и възвисан тоял молитви към Господа Бога за благото на светата Църква, за преупрявяне и благоделностно житие на народа цял, за мира в целия свят.

Във въздушната душата ми позната мистична обстановка аз чувствувал като че не съм присъствал служението си тук в този прересав Божий дом. Славя и благодарение на всемогъщия наш Господ Исус Христос, който ме е сподобил да Го възлюбям в младата възраст в този град и ме дари с щастието, макар и с признатието на по-напреднал години, да бъда сега тук сред вас в този свят храм, в който постоянно се отнавя горещи молитви за благосъстояние на светата Божия Църква, за тържество на правдата и любовта, за разбирателството между отделните хора и мира между народите, за тържеството на доброто над злото!

Возлюбени братя и сестри, в днешното литургично свето Евангелие (Марк. 8:34—38; 9:1) име чухме много наизгледателно за нас християните слова. Исус Христос говори на учениците Си и на заобикалящата Го народ: „Който иска да върши след Мене, нека се отрече от себе си, да вземе кръста си и да Ме последва“. Визава е благодатен идъл Спасител Христос, не много народ се е събрал около Него и внимателно Го слуша, но Той, Сървешедител Исус, е знаел какво е в всеки в мисълта, в съзнанието, в сърцето. За Него е било ясно кой каква е, и доколко е силна на всеки привързаността към Него. Той не иска никой да счита, че е достатъчно да върши след Него, да слуша словото Му, без да бъде овладян от стремеж с любвения да даде израз на вързата си в Него. Христос не иска да остави следващите Го в неведението и ясно им казва, не възлягте едни, и то каква — следване, но с отричане от себе си и с посвещаване на кръста, т. е. тажестите по пътя на истинското служение Богу. Какво ще рече: „Който иска да върши след Мене?“ — това не е в пълния смисъл да върши човек неосъзнал след Христа из палестинската земя по онова време. Христос е искал да каже: който слуша словото Ми и е повярвал в Мене, трябва да върши неуклонно в живота по учението Ми, както знае, че „Аз съм възляг, и истината, и животът“ (Иоан. 14:6). Да върши човек след Христа, ще трябва още „да се отрече от себе си“. Отричането от себе си обаче не значи човек, да се самоунижи, а да отрича отново своето съзнание, но сам е инал преди да бъде просветен в учението на Господа Исуса, да се отрече от греха в различните му изяви, от egoизма. Сянула ли е словото Му, приел ли го е както основа на

от народа, който излязъл е на познаният, от който се защитавал мирът. От Българския Патриарх и митрополитите, до священника, църковния служител и обикновения гражданин — всички си на фронта на мира. Това го излязъл и законът на нашата вяра, която ни повелява да бъдем напред и всички „за мира на земята и благата воля между човештото“, „да мира в целия свят“. Затова и по указание на Св. Синода, Върховното управление на Българската православна църква, на събрания и конференции на священниците и иерарсите в цялата страна се изпъкват доклади за мировото движение, затова и Българската църква членува и активно участва в международни мировотържески движения. В тази насока тя е зарегистрирала и продължава да натрупа голям принос, отбелязан с особено признание и у нас, и в чужбина.

След гостуването у нас на Негова Милост Кентърбрийски Архиепископ Майкъл Рамсей (Michael Ramsey) през миналата година в посещението на българска църковна делегация, възглавявана от мен, в Англия през месец октомври т. г., отпознатата между Българската православна църква и Англиканската църква бе лежал радостно положително напредване, интересът на едната към другата се засилил в Христос за добри връзки между тях в името на любовта в Троицата Исуса и по-нататъщото обближение. А това ще спомогне и на стремежа на народите ни към по-голямо обближение в името на мира в света и разбирателството между народите.

живота си, тогава трябва да отпърля добрия човек на злото в себе си, да стане вече нов човек на злото, а това именно значи да вземе кръста си и да тръгне след Христа. И взимането, и носенето на кръста — това ще рече вързачителен човек да върши в живота си по повелите на Спасителя, с които, когато да са тежки за изпълнение, ще трябва за спасението си да украсява живота си, т. е. да следва Христа, както Сам Той е казал: „да вземе кръста си и да Ме последва“!

Возлюбени братя и сестри, мила чело на родната светата Църква, Спасителът Христос и в това Свое-Благовестие ни разризва великата тайна на нашето спасение, дава ни насоката на всички ни друм и ни показва дела, които трябва да вършим, и да имаме по-славословен праведен живот и да заслужим щастото Му благоволение. Но както имаме в съзнанието си тървото желание да вършим по повелите на Христа Исуса, за да се укрепим в добродетелен живот и извоюваме лично спасение, не бива да забравяме, че не сме призовани само себе си да спасяваме. По пътя на нашето следване на Христа необходимо е волята ни да бъде извявана в дела за общо народно и общочовешко благо. Спасителът ни е казал: „Ако Ме любите, уважете Моите заповеди“ (Иоан. 14:15). Той не ни ограничава да пазим само един заповед, а казва: „уважете Моите заповеди“, а то значи: всичките Негови заповеди. А между всичките Му заповеди във са в средоточието на Неговото учение: заповедта за любовта — „да любите един другото“ (Иоан. 15:17), както Сам Той казва, а и свети апостол Павел пише: „Не дължете никому нищо, освен взаимна любов; защото, който любя друго, изпълнява и законя. Защото заповедите: не прелюбодетелствуй, не убивай, не кради, не лъжесвидетелствуй, чуло не поведявай, и всеки друга заповед се съдържа в тях думи: възлюбви ближния си като самата себе си“ (Рим. 13:8—9) и заповедта за мира — „мир ви оставам“ (Иоан. 14:27), казва Исус на учениците Си преди да си отдале от тях и от света.

Живеем във време, когато изпълнението на тях две заповеди на напни Божествен Учители, за любовта и мира, с голяма настоячивост се налагат за изпълнение от всекиго, който следва и носи в сърцето си Христа Исуса. Без любов няма радост. Има ли любов, и където да я има, там е светло и радостно в живота. А на липсе ли е любовта, вече е налице и мъртън зашто любовта ражда мира, и мъртън зачавача основата на любовта. Без любов е тъмно в живота, без мир е гибелно. Затова иис, който сме с Христа Господа и душите ни са обвързани от пълнжика на Неговото спасително учение, трябва да удволяваме усилитя си, когато сме призовани в днешната международна обстановка да дадем своя принос за опазване на мира в света и за установяване между народите отношенията на благотворно благоволение и разбирателство.

Возлюбени братя и сестри, особено ми е драго да поднеса на всички вас притривствие и благоволение от свое име и от името на монте събратия Високопреосвященствения епархийски архиепископ, митрополитите на светата ни Църква, членове на Св. Синод, посочето от които ме придружават при това първо мое патриаршеско посещение във вашия град.

Наред с патриаршеското посещение, които правя на епархийските в страната, аз имах възможност по издвана традиция

като Предстоятел на Българската църква да посети с наши делегирани и да установи личен контакт с първоранерсите, архиепископите, епископа църковното издигане на някои от верните православни църкви, като Цариградската с Предстоятел Негово Свещейство Патриарх Димитрий, Александрийската с Предстоятел Негово Блаженство Папа и Патриарх Николай, Йерусалимската с Предстоятел Негово Блаженство Патриарх Вениамин, Руската с Предстоятел Негово Свещейство Московския и в цяла Русия Патриарх Пимен, Румънската с Предстоятел Негово Блаженство Патриарх Юстиниан. Навсякъде ни бихме посрещали с изключително топлина сърдечност: Бискуп ни оказваха високо внимание, чухме много хубави думи по адрес на нашата Църква, народ и Родина. Укис се любовта помежду ни. Изразиха еднодушно общото си убеждение в необходимостта от всеобщо участие във въскоблагородната борба за защита на мира в света и установяване на добри отношения между народите по думите на Спасителя Христос: „Блажени са миролюбците, защото те ще се наричат синове Божи“ (Мат. 5:9).

Като Българския Патриарх аз направих две посещения на светата Русия православна църква, към която Божието промисля — слава Богу! — не поведе отук на служебно като ар-

химидирни-и-предстоятел на Българската църква по време на Москва, а в излизе радостта да посрещнем два пъти у нас и великия многодостоеен Предстоятел Негово Свещейство Московския и на цяла Русия Патриарх Пимен, придружавани от нарядни Църковни делегации. Възникнаха гостуващи протекции в традиционната дълбока сърдечност, запото подкрепата и затвърдяване-веконата „Братска любов между нашите Църкви в неператоризащата дружба между нашите народи. Българската дружба, укрепвана поведението с наша признателност, е възникнала и от поезиената полза, и сигурна гаранция за опазване на мира в света.

Във всички посетени светни Църкви не се поклониха на големите църковно-християнски светини. От три светини, както и от предстоятелите на посетените светни Божии църкви и от темните иерарси аз съм шастлив да предам на вас, възлюбени братя и сестри, благодарности и пожелания за здравие, и също благополучие в живота.

Благотода на Господна Исуса Христа да бъде с всички нас и семействата ни, Бог на любовта, мира и правдата да ни украси в здраве, сила и да ни дарива дежно благополучие в живота. Амин.

Тост на г. Михаил Кючуков

Председател на Комитета при Министерството на външните работи по въпросите на БПЦ и религиозните култове на официалния обяд в ресторант „Левента“ в Русе на 16 септември 1973 г.

Ваше Свещейство, уважаемия митрополит Софроний, уважаеми гости!

Моля преди всичко Русецалия митрополит да прочете писмата с другаря Д. Тодоров благодарности за дадената ни възможност да присъствуваме на хубавото епархийско тържество по случай посещението на Патриарх Максим.

Смятам да отбележа, че всички, които присъствуват на тържеството, а и тия, които ще научат за това посещение на Българския Патриарх в Русе, ще останат с явното впечатление, а също и с удовлетворението, че Българската православна църква нормално развива своята дейност, че се ползува напълно от гаранциите и правата от конституцията и законите в страната. Освен това иска да направя още една радостна констатация от казаното си от Негово Свещейство при посрещането, от заявеното и от гл. Свещенник, а именно, че Църквата стои все тъй базано до основните стремежи на народа за благоденствие и мир, че непрекъснато освежава духа на своето паство, като черпи обилно от чистите извори на възрожденското родолюбие, че е все тъй традиционно и активно привързана към дружбата с братския и велик руски народ и неговата велика родина Съветския съюз.

Драги съгражданици, тези две констатации обстоятелствено като радостни не само за това, че са действителни и явни, а и защото била се намерили някои, които биха се опитали да ги оспорят. За ваше спокойствие и за още по-голямо насърчение бих отговорил на такъв недоброжелателен зор с някои примери. Казват, че Църквата поддържа социаллистическия строй. Макар за всички пак този въпрос, отнасящ за решени, аз бих си послужила с един от присъщите примери от нашите дни. Това са странните събития, които тези дни се разиграват в една латиноамериканска страна. Може би на всички не е известно, но тези, които от близо следят тези събития, знаят, че както преди времето, така и след изтвято църковно първираще главата на католическата Църква, дори католическият кардинал Епископ направил категорично изказване и предупредил да не се поощря на социалните разслоения в чуждия си народ. Този факт, това си по себе си. Един представител на църквата, който често се отнася към своите граждански задължения, който често разбира своя граждански дълг, не може да отрече и да не подкрепя въжданията и справедлива борба на своето паство и на своите съгражданици.

Църквата, казват някои, прекомерно изтъква дружбата с руския народ, с Руската църква, със Съветския съюз. Не бих отишъл тук далече, за да се посоча на някои факти, които красноречиво опровергават таква недоброжелателна изказване. Ще напомни само за един красноречив факт, който на разказване последният съветски писател Борис Пастернак. Той е бил в числото на военните кореспонденти, които преди 29 години заедно със съветската армия прекосявали цялата граница тук на територията на Русеска епархия и навлязали в пределите на нашата страна като освободители. Действително, те както всеки съветски боец, преодарили са знаела, че ще стъпят на братска земя, сред братски народ и сред съгражданици не могат да се очакват. И когато те, първите разседли на армията, превозват границата, първото село, в което те навлизат и преди да влязат в него, те се датват на една страна група, странна манифестация, която върви гре-

щу тук и настъпва начело със свещенника първоранер, запото не могат да се ориентират, защото е известно въпроса всичко, че на война е като на война, но като доблестен, те вжидат, че тази група от обикновени български селяни начело със селския свещеник носи в ръцете си хляб и сол — един обичай, който е толкова популярен за славянските народи. Тогава те заговорят и чуват първата дума: братуха... Ето, драги съгражданици, това е подкрепата на позицията на Българската православна църква да държи непрекъснато на дружбата със Съветския съюз, на дружбата с руския народ, на близкостта и на постоянните контакти с великата Руска православна църква.

Ето, това е основният мотив за решението на Св. Синод да придружава първия човек на великата Съветска родина др. Леонид Брежнев за неговите големи заслуги, в които той вложил всичката си енергия и всичките си способности, и да му изпрати лично привестивите преди нашите държавни органи да биха взели решението за неговото провъзгласяване за герой на НР България (ръкописна).

Други казват, че Църквата прекратено сътрудничи с държавата, особено като поддържа нейната външна политика. Навсякъде Църквата в социалистическата българска държава е отделила, по ти не счита да си със своята църква и гражданските си задължения. И когато на различни манифестации, на различни конференции, на различни форуми, както е обичайно да се първаеме писем, представителите на Българската църква отстояват основните позиции на външната политика на НР България, външната политика на социалистическия лагер, то това е само азвуг, защото това е политиката на външната дружба с народите, политиката за истинско приятелство, политиката за действителен мир на нашата многострадална земя. Това нещо биде забележано и от държавните представители, с които могом нашата църковна делегация през първата половина на тази година посетило. Негово Свещейство Българския Патриарх Максим да се срещне. Те тук претрещна в Турция, в Египет, в Англия, мислата на Българската православна църква, когато тя посети Великденската патриаршия и другите ватикан патриаршии. Такава е преценката и на българската правителствена страна за посещение на Българския Патриарх на Изток.

Ще се касае за вътрешната политика, що се касае за отношението на Българската православна църква към стопроцентни устреми на целия български народ, то в това отношение, както изтъква неможе ядро Негово Високопреосвещенство тук-тоу, това не може да се разбира друго, освен като следване на едно заветание от най-добрите времена на Българската православна църква, когато ти е опитно-вървяла Българската националност и когато ти е половина излязла реално големи, исторически прилици и успели да завладеят на българското национално самосъзнание. Нещо повече: в примера на институцията на Българската ексзархия, от основаването на която изминаха вече сто години, се вижда, че Българската ексзархия, изборът Българската църква е била представителката на българската националност и тогава, когато не е имало държавна българска организация. Ето защо, на Българската православна църква не била и не може да се дават други уроци. Тя знае и следва уроците на своята богата исто-

рия, изпълнена с християно патриотични чувства, прогресивни национални дела, които и в наши дни съвременно се обогатяват с дела на действителен граждански идеализъм (реховскияния).

Ето защо, аз искрено и с голяма убеденост ви прикамвам да вдигнем тост и да пием за здравето на Негово Светейшество Българския Патриарх Максим, който възглавява в нашето съвремение Българската православна църква и за неговите сътрудници, които тук присъствуват, както и за цялото население, което не е изключено за съвременните задачи на Българската православна църква, така добре очертани от Негово Светейшество Българския Патриарх Максим. В това отношение той следва утвърдената дълбоко богословски и исторически мо-

тивна съвременна линия на Българската православна църква от страна на покойния Българския Патриарх Кирил, чийто трудове върху Българската епархия убедително ни показват действителните задачи, действителните родолюбиви внушения, които идат за нашата съвременност от времето на Българската емиграция и които в току-що издългата книга от професора на Софийската духовна академия Тодор Сибег са великолепно очертали. Прочее, да пием и за здравето на тук присъстващите свещеници, за уважаемите гости, представители на местните държавни органи и на местната обществено!

Наздраве!

Посещение на Негово Светейшество Българския Патриарх Максим в Доростолска и Червенска епархия

На 15 и 16 септември г. г. Негово Светейшество Българския Патриарх Максим, придружен от Високопросвещените синодални архiereи, патриарх патристически посещение на Доростолската и Червенската епархия. Дроби гости на тържеството бяха г. Михаил Кючук и г. Димитар Тодоров от Комитета по въпросите на Българската православна църква и религиозните култове.

Денят е слязчен и топъл. Есента прерава плахи стъпки. По продължителния път от София до Русе се разнасят прекрасни гледки. Труднолюбите са богато възградени. Земята се е обрнала. Обявен плод крадн ниви, зозя и градини.

При преваля над Русе целият град се ширна като на дъла. Високи жилищни блокове се оглеждат в спокойните води на Дунав. Русе има стара и нова история. Той е бил военна крепост, но и верен страж на народността дух.

Навечер, Есено приставило време. Старинният катедрален храм „Св. Троица“ е слушен в земята. Влезе ли се в него, едва тогава се разкрия величито на просторния Божий дом. Всичка в него и около него са в празнична премяна. Чак се Негово Светейшество Патриарх Максим и придружаващите го Високопросвещени архiereи. Частя на пристигането наблюдава. Минюна заедно с духовенството са пред храма в нетърпеливо очакване. Благочестивите християни от отдавна поздравят Негово Светейшество, молчали са заедно в този Божий дом, слушала са въздигнатите слова на младия проповедник.

Камбанен звън възвести пристигането на очакваните високости гости. Негово Светейшество и Високопросвещените архiereи в дълга кавала към храма. Настана радостно очакване. Негово Светейшество благослови посрещателите. Те пък в ширен поклон му отдалоха синона почит. В притвора на храма на Светицкия Патриарх бе поставена мантия. После при пенне на „Достойно ест“, придружен от мнжеството, влезе в храма. След като благослови христололюбните люде, той застана на архiereйския трон. Богослужението започна. Християните чинно слушаха вечерната молитва с разкрити сърца за божествената светлина.

Негово Високопросвещеност митрополит Софроний бе особено въздариан. Епархияската му катедрал е почетена от неговите любими събратя в Господа начело с Негово Светейшество. Високата чест го възвнува. Като домакин на духовното първство радеше да предложи най-благите плодове на искрено внимание. Сърдечност и топлина бе отразена в приветствието му слово.

„Ваше Светейшество, Ваши Високопросвещености, многоважаеми г-и Председатели на Комитета при Министерството на външните работи по въпросите на Българската православна църква, уважаеми г. Тодоров, скъпи гости,

В този възвишен момент моля сърце и сърцата на всички, които така многолюдно са се съгнали, за да Ви посрещнат, са превъзбудени с велика, несприазима радост.

Има различни радости, но религиозните радости превъзхождат всички други. Те са — както ти е охарактеризирал, след свидетелството на нашия именит учен професор д-р Асен Златовор, бележитият френски политически мъж, блестящ оратор и един от водилите на френската социалистическа партия Жан Жорес, — „най-дълбоките радости от всички други заедно“.

Затова именно, както четете по израза на ашията ни и блиска на очите ни, всички сме тъй изключително възторжено развълувани до дни душам...

Ваше Светейшество,

Има същевине, че Вашето и това на придружаващите Ви Арchiereи и израдни гости посещение ще бъде за нашите християни благодатен подтик за уславянето ни все повече и

повече в „това, що е истино, що е честно, що е справедливо, що е чисто, що е любезно, що е достоявено, в това що е добродетел, що е похваля“ (Филип. 4:8), благодатен подтик към стремеж за придобиване и принасяне плодотвора на Духа: „любен, радост, мир, дълготърпение, благодат, милосърдие, вяра, кротост, въздержание“ (Гал. 5:22-23).

Нашата Българска църква отначало и досега е била с народа и за народа. Разгърнатите страници на българската история и проверете най-важните събитийни моменти, които е преживяла българският народ! Владетелите се внимателно и все ще видите представителите на Църквата навсякъде и всякога начело, и винаги върши по идея, просвещение, жертва и любов към Отечеството.

При светяго Бориса Първи, в ашието на светите Кирило-Методиеви ученици, Църквата е която проповявала на народа словото Божие, отваря училища, просвещава поколението. При Симеона, чрез ашеца писателя, ти поставя основа на българската и славянската книжнина и култура. При Асена Първи и Петра Втори ти съхранява народния дух, ти проповявала на народа да отхвърли лъбопитното иго — духовно и политическо, и народът тръгна по гласа й. При Бориса ти се бори срещу богомалството и еретиците, които разнасятавали, разпокъсвали и отслабвали народа. При Шаншана, в ашието на свети патриарх Евтимий, ти е начело на просвещението, ти, със светия кръст в ръка, е пред войската, която защитава българската столица от турците и, подир шокорвяването на България, ти остава единствен защитник-утешител на осиротелия и озлобен народ. Възраждащето, най-светли и мила страници в новата българска история, има за основа и начало твоята на свети преподобни Пансий Халендарски и е дело главно на духовния дейца-титан!

Носителна на мир и обич, гореща радетеца за народното просвещение и благо, държаща високо знамето на всенародния идея, проникнала от дълба и готова на жертви за евангелските добродетели и за правото на възлюбеното и истинно — такава е била православна Българската църква отначало и досега; такава е тя и сега, под Вашето мъдро ръководство, Светешия Владико, и при неуморните трудове и грижи на Светия Синод и на целия българско клир!

Извънзевайки своя светия дълг, Все и придружаващите Ви дождоше тук, за да сподоните верните от този край и да ни гостувате.

Приветствавам Ви из дълбиня душа от мое име и от името на клира на православното извънзеине в Доростоло-Червенската епархия с ашието българско: добре дошли!

Ваше Светейшество,

Примете светия Кръст и освенете с него предстоицият върваж и любещ Господа и светята Му Църква народ!

Освенете тези, които са дошли тук, водени от своята вяра и жадувани да полуват светята Ви първосветелска десница и да полуват Вашето благословение!

След въздъхнатото приветствие на Високопросвещената митрополит Софроний благочестивите християни с духовна жажда и внимание изслушаша отеческото слово на Негово Светейшество Патриарх Максим.

„Преди две и половина години Богу било угодно да призове на 7 март 1971 г. в Своите небесни селения достойния ворах и престоветел на Църквата ни и всепризнат патриот и научен труженник Светешия Патриарх и академик Кирил — царство му небесно и воина и блаженна да бъде паметта му! Той беше първият шаставия приемник на всеашияния коринция на родната ни света Българска православна църква: светиия Търновския Патриарх Евтимий.

На 4 юли 1971 г. заседаващият в София Църковно-народен събор взема по-смирнено и същия ден в патриаршеската катедрала храм-паметник „Св. Александър Невски“ става изторващата ми за Патриарх Български. На моите слаби изблици дъга тежкото предстоителско бреме на Цървата ни. Забра се да не се давам, че мога да нося това бреме, като различавам само на моите слаби. За да е успешно служенето ми като съставен част на милостта и укрешащата десница на Вседаря и благ на Господ Исус Христос, защото Той ни е дал велико обещание, като е казал: „Аз съм с вас през всички дни“ (Мат. 28:20), аз се нуждам особено много и от любовта на предаден нам клир, отнаше епископски свещеници и на родното благочестиво православно изпълнение, вършателите люде в нашата страна. Така, укрешан от Всемилостивия Господ, подпомоган от събиратия архиерей и обриван от любовта на клир и православно изпълнение, надявам се да оправдаям по мъртата на моите силни доверители, чрез което, по прелестата воля на Небесния ни Отец, съм поставен на историческия български патриаршески престол.

Традиция е всеки нов Предстоител на Църква да сподели своите, и те да го водят, да направя посещение на по-голявите църковни центрове в патриаршеския диоцез. По силата именно на тази благословена традиция и по прелестната покана на мои възлюбени събрат и ваш епархийски архиерей и духовен отец Негово Высокопреосвященство Доростолския и Червения митрополит Софроний днес пристигнах в прекрасния град Русе, придружен от Высокопреосвящените митрополити Сивеиския Николай, Великотърновски Стефан, Старозагорския Пантелей, Пловдивския Варлаам, Видинския Филарет, Ловчанския Григорий и Нюборския Псой. Ние се радваме да бъдем с нас уваженият Председател на Комитета по въпросите за Българската православна църква и религиозните културите г. М. Кочуков и неговият помощник г. Д. Тодоров.

Първо искаме да изразя на Негово Высокопреосвященство мъртата и на събиратия архиерей всецелната българска благодарност за поканата ми, за възлюбеното посрещане и за топлините привествени думи, изказани с любов и чувства на разкриваща се блага воля за искрена сегашна и бъдеща помощ и в трудния ми път и дейност на Българския Патриарх. Моли Всемилостивия Бог да укреша и него в усърдието ми трудолюбие да преупея за епархийските деди и всички вас и семействата ви, мои съзидатели на историческия престол, да дари със здраве, сили и високо благополучие в живота.

Град Русе не ми е мизия. Тук отпозваха много полевни дни от работата на моя живот. По изначалното състояние Богостопни стоголски и Червения митрополит Михаил — Бог да го дръсти и вечна да бъде паметта му! — аз служих като певец и дейностел при църковната „Успение Пресв. Богородици“ и сетне като протосинел на светата митрополия. Под възторго ръководство на този масити върех приеманията в духовен ентусиазъм службата ми в историческия град, свидетел на много славни прояви на героични дела на народа ни. И сега, вече във втората половина на живота си, като връщам мисловно поглед назад, виждам като път-ярви и възлюбими спомението от работата ми тук и очнована добротен нужд. Затова с голяма радост и щепено възнесен на задоволство приех поканата на Негово Высокопреосвященство Доростолския и Червения митрополит Софроний да направя посещение на епархийския ми център град Русе, където той е благословена ревност заедно със своите сътрудници изпълнява високи си архипасторски длъж. Разбра се, градът вече не е такъв, какъвто беше при изкопаното ми служене в него. Той се е променил и се е преобразил в темпа, присъщ на всички български градове и общински селища в нашето възрожденно съвремение, изпълнен с устрем да изгрее на светлинно благодеяние, шалестив живот в мир у нас и в целия свят. Бог да благослови този устрем, труда на народа ни и всемолюване да блг над мъртата и правдата в света!

Град Русе е билино свързан с борбите на народа ни за освобождаване от османско иго. Нието му буйни представата за големи всеотдайни предани на Радната борби и за величавите ни високостопни да поваржание дела. Тук е живял потайният път на титани-борци, тук са живяли предани на народа ни до смърт радостел за спасение в освобождаване. Народът ни е създал за веци времена в съзнанието си образа на трагично загиналия в цветуща възраст големия патрист Анекс Кичев. Тук е живяла незабравимата героиня баба Тома, възпитана на много народни борби и отгрявала общински спомени. Тук лежат великите асепали на Стефан Караджа, Любен Каравелов, Никола Орбелетов и др. Русе е свързан и с дейността на особено изтъкнати църковни дейци — на Доростолския и Червения митрополит Григорий, деец участник в църковно-народните борби за освобождаване на народа ни от духовно иго; на дейния участник в устрешването на Българската православна църква в следосвободителната епоха Доростолския и Червения митрополит Василий; на нелицитен побой в мъртата и дейност Доростолския и Червения митрополит Михаил, предшественика на нишедржавствания ваш епархийски архиерей митрополит Софроний, достоен църковен иерарх, благ духовен отец, обичан събрат, мой съ-

селянин, член на Св. Синод в намалел състав и по този начин най-често в близък контакт с мене по устрешването на светата Църква.

Тъй, възлюбени брати и сестри, град Русе се живя за мене особено драг — като град на борби от героичното ми минало, като град седелище на многоаслужил архиерей, оставил светли дъри в църковно-народната ни летопис, като център на духовно-цифтична епархия с благочестиво църковно изпълнение, дедя в диоцеза на които е и историческия църковно-стопнича на Българския Патриарх Давид Дръстър (сга Силестър), като град на голми дедя от служебни старани на мъртата младост, сега възлюждащ в устрема на всеобща правота. Затова с голма радост се отпращам на посещение в Русе. Навам вече в години, когато славата на времето е посрещана козата ми, но дойдох със свежо настроение и с душевно възнесен да изживя заедно с придружавателите ме мои събрати и прелестния домашни митрополит Софроний сладостно единение в молитва и прослава на Господа Бога в същия катедрален храм, където благочестиво съм прекланял колени пред светия престол тождо години назад, да бъдем сред нас и да усетим радостта си, възторгната от нашата любов към Спасителя Христа и Неговата света Църква.

Усърдно моли Бога да благослови този град и живущите в него, да ви дава здраве и да укреша силите ви и труда за по-нататъчно процъфтяване на любовта ви Родине, да направя стъпките ни по пътя на мира, защото до думите на свети апостол Павел: „Колко прекрасни са мирите на оми, които благовестят мир, колко благовестят доброто!“ (Рим. 10:15), да преупея във въртата и благочестивото. Погледна на Господа да бъде върху вашите пътища (Иерем. 16:17). Благодатта на Господа Исуса Христа да бъде с всички вас. Амин.*

На края на светата служба богомолните целуваха ръка на Негово Светейшество и получиха благочестивото му за здраве и много радост в домовете си. Всички се радотоха обриван и утешен.

16 септември. Ветро е неделното утро. Ясно и ямурно в негобе обща приятен ден. Празнично настроение владее в големия град. Към катедралния храм отрано се стичат премени люде. Постепенно множеството нараства. В радостно настроение на тумби стои край храма. С живущие посрещнаха Негово Светейшество и Высокопреосвящените архиерей Кавсански и Младенски в близката околност. Към храма бърза многолюдна закъснял. Църковният зор боготропно ги прилавяна на молитва в този утринен час.

В началото на светата литургия Негово Светейшество застана по обичай посред храма, а пред него се наредиха Высокопреосвящените архиерей, последван от местното духовенство. Величествената картина в богомолния час се изживява и със силата на въртата и с обаянието на родното умление. Историческото тържество е и благословение за богомолните. То ще остане паметно в анализе на Доростолския и Червения епархия. Благодатното осеменение обаче ще бъде записано на скрижалите на сърцето. Христобогните люде дълго ще помнят тази величествената молитвена среща. Благата оселка на любовта Патриарха на светата Църква Негово Светейшество, заобиколен от възлюбените в Христа събрати, ще укреша ревността им по Божето дело. Всички молитвени възгласа на Светеиния Патриарх със силен плав възгряние душите на това благочестиво множество. Събиратата света литургия радва всички всички, защото се отпращава молитви към Божия престол за благодеяние на нашия народ, за мир на земята и блага воля между човешките. Катедралният хор с мелодични църковни песни възпяваше Господи, нашия Благодетел, и славеше името на Всевышния, защото Той е благ и милостта Му е вечна.

Негово Светейшество се обрива към благочестивите християни с отеческо слово, в което разкри любовта като възлюбена християнска добродетел, и сподели славна глота и радостта си от срещата с христобогните пастори на тази епархия. (Словото е дадено на уводно място в този брой на вестника). След това Негово Высокопреосвященство митрополит Софроний отговори на братоблагоните думи:

„Де благодарим даята той, от неа сърие на Негово Светейшество Българския Патриарх Максим и на придружавателите го Высокопреосвящените архиерей за високата чест, която ни оказаша с посещението си, за съборно отслушаната света литургия, за възнесената обща тождя молитва, за изнадтождето, със сол подпрането“ (Ког. 4:6) и с благодат напоение (Екз. 10:12), патриаршеско слово!

Де благослова Бог чрез денешната тържествена служба и чрез сладкото като „двоен мед“ (Пр. 16:24) и дълбоко като животворен извор (Пр. 13:15) слово на Негово Светейшество всички ние да се поучуваме: облагодетелствани и възлюбени, и с възвисяна мисъл, възторжени чувства и устрем към свят християнски живот, да вървим все напред и все нагоре за слава Божия, наше лично добро. Църкви и Отговори на поварж.

Ваше Светейшество,

Като израз на нашата голяма обич и почит към вас и за молитвен спомен за Вашето първо патриаршеско посещение в Доростолу — Червенска епархия Епархийският на свет рещи за Ви бъде подарен един триптих с образите на Пресвета Троица, света великомъченица Марина и свети преподобни Максим Изповедник. Триптихът, когато бъде завършен, ще Ви бъде връчен в София.

Защо на триптиха са дадени образите на Пресвета Троица, света великомъченица Марина и свети преподобни Максим Изповедник?

В 1914 г., наскоро след Вашето рождение, Вас сте присели своето кръвниче в името за Пресвета Троица — Отца, и Сина, и Светаго Духа (Мат. 28:19). Чрез което Ви е отворила вратата на основата от Господа Исуса Христа Църквя, и Ви е дадено името Марин, поверявайки Ви на духовното попечение и молитвено застъпничество, като Ваш небесен Ангел, на светата великомъченица Марина. А на 13 декември 1941 г., при монашеския Ви постриг, сте присели името Максим и за свой патрон, духовен ръководител и идеал на вяра и служение преподобни Максим Изповедник.

Като заставате на молитва пред „този триптих, спомняйте си Светеици Владимир и за мие — неостозително за църква и за нас проща на греховете ни и благодатна помощ, за да вършим успешно своите задължения! Амин!“

Отново Негово Светейшество Патриарх Максим благодари за високото внимание и топла любов, които му биха оказали от високоросвещенния Кириак, от Епархийският съвет, от местния клир в богословските илюди. Поднесеният му дар е ценен и полярис с дълбоко проникновено, зашто възбужда Светата Живоначална Троица и неговите небесни застъпници — в мире света Марина, а после свети преподобни Максим Изповедник.

След пръвнестенните слова бе отдухана мукободна молитва за блаженнопочивните Доростолски и Червенски митрополити Григорий Вавсий и Михаил Тържостенски завърши с многолетствие за Негово Светейшество Патриарх Максим, за Св. Синод, за високоросвещенния митрополит Софрийски, за българския народ и Народно правителство, за свещенство и христолобното паство.

С извънредна сърдечност и дълбоко уважение боголюбивото множество изрази Негово Светейшество Патриарх Максим и придружаващите го високоросвещенни синодални архирей.

В митрополитския дом се състоя кратък прием. При извършвана задущена обстановка Негово високоросвещенство митрополит Софрийски изрази задоволство от го богатото духовно тържество в епархийския му столица.

Към 13 ч. гостите от София, изтъкнати ръководители на риза епархийските светници и свещенството се събраха на града пред ресторат „Левента“. Оттам се разкриха чудна парадна, Стохладният град се стеше правъ високия дунавски бряг. Украсенят се градът и заводски издими от последните десетилетия. Новото строителство се откроява отдалеч, гордо извисява снага като че цели метал със старото и възторжено дее възбужда симфония на растяния подем.

В окръжния ресторат „Левента“ бе сложен официален обяд. Някогашното военно хранилище, от което дълга студеница, е ратворило вратите си за радост и забавление. Екзотична архитектура и родна украса са пълносетни съчетани в стройния дух на един модерен път. Припътната обстановка бе усладена от съдечна и дружеска атмосфера, в казавата връчем премина гостуването в Доростолската и Червенската епархия и лично на нейния благъ издана свещенство високоросвещенния митрополит Софрийски. Пронизващото тостове като вени от всеки, благуващия вета украсява революционното дело на Българията църква на фона на тылния хоризонт на неостозителното робство и нейното последователно служение на правдата в мир за благо на нашия обичай и трудолюбив народ, когато ярко слънце на радост и възход отгрява родните поля и балкани. Съдечен бе пръвнестенният тост на Негово високоросвещенство митрополит Софрийски.

„Ваше Светейшество, Ваши високоросвещенства, многоуважаеми г. Председател на Комитета по въпросите на Българията православна църква и религиозните култове, уважаеми г. Тодоров, достойни представители на обществеността, драги отци и гости.

Вчера в своята реч в църквата аз вече полчертах всеобщия факт за тясната и неразривна връзка между българския народ и Българията църква, за тяхната неадност.

Сета това ще подкрепя с изказванията на нашия именит граждански историк академик професор д-р Вилко Златарски и на също не по-малко именития наш църковен историк академик професор д-р Иван Свигаров.

Професор Златарски обичане да каже: „Историята на

българския народ — това е историята на Българията църква, и историята на Българията църква — това е историята на българския народ“.

Професор Свигаров с изказката си „Националното значение на българските църковни борби“, държавна в София по случай 50 годишния юбилей на Българията епархия, казва: „От покръстването на българите наисте религиозната християнска идея минава като червена нишка в нашата история. Тя е дивела и въздувала народа...“

Дивелат на българския напредък е религиозната идея. Църковният живот на народа е повната, в която се крият корените на Българията култура. Поради това, никога по-крупно смислите в нашата история не може да се разбере, без да се знае религиозното отношение на народа към него. Изобщо гражданската българска история не може да се разбере, без да се знае църковната българска история“.

Нашата история, — пише на друго място професор Свигаров, — ясно свидетелствува, че религиозната идея е била оживотворителната на нашите най-големи дейци и че те е била изворът на народната ни култура и солта, която е запалила народа ни от разтление“.

Какво символизират нашата днешна триптих? — На нег виждаме събрани представителни на Църквата и представителни на народната власт и местната общественост. А това говори за единството и сътрудничеството, което съществува между Църквя и народ, между Църквя и Държавата и нашата страна в днешните, възприети по своя исторически смисъл, времена.

Нашият народ и народите по света, особено тези от социалистическите страни, се борят и работят за нов живот, — „по-хубав от песен, по-хубав от пролетен ден“, — както казва поетът, за зачитане на човешкото достойнство и равнопоставеност, за свобода и независимост, за мир и разоръжаване, за дружба и братство.

Но всичко това: хубав живот, даването на човешкото достойнство и равнопоставеност, свобода и независимост, мир и разоръжаване, дружба и братство — има корените си в Евангелието, — тъй са евангелски подем и изгласи. Често поствелта и проповедницата в света е била всичко и всички основаната от Господа Исуса Христа Църквя.

Затова дее нашата — Българията църква — всемерно подкрепя нашия народ и нашето Народно правителство в усилията им за реализирането на тези идеали и самг непрестанно ратува за тях.

Дивогм издана: „

За Негово Светейшество, мълтри и опитер Корнелия на родната ни Църква, достойни примички на присъбоимания патриарх Кирил и продължител на неговото дело, възторжен труженник за мир в света, братство между народите и благоволение между човешките.

За високоросвещенните архирейи, присъствуващи тук, съжаждани заедно със Светеици ни Патриарх азото на светата ни Църква;

За издигнатите от народа ръководители на нашата държавна, за нашия достоуважаем г. Кочухов, осъществяват на връзката между народните наши Църква и Правителство и за неговия пономощи уважаеми г. Тодоров;

За дебитите целици на нашата общественост в Русе и областта;

За всички присъствуващи гости и за всички, които се трудят за доброто на народа за мир в света и за щастието на всички люде по лицето на планетата!

Многоя и многоа дета за всички!“

Притно бе да чуем тоста за г. М. Кочухов, който убедително пътъка държавно-дигритивната ролта и служение на Българията православна църква. (Пръвнестенно е опечатано отделе в този брой на вестника.)

С внимание бе изслушано поздравлението на Председателя на Окръжния комитет на Отечествения фронт Гинчо Коларов.

„Ваше Светейшество, Ваши високоросвещенства, уважаеми д-р Кочухов и Тодоров, уважаеми ръководители на Българията православна църква, другари.

На това тържество всички думата се за да произнеса слово, тъй като говориха пред мене и издигнали тостове казвато много ласкави думи за изключително големите заслуги на Българията православна църква от съществуването на Българията и за национално и социално освобождение на българския народ, за нейния принос в общия просперитет на нашата социалистическа Родина, за онова активно участие, което взима тя в борбата на миролюбивото човештво против онеите да бъде разпадан пожарът на трета световна война. Тук биха казвато много хубави думи по адрес на нашата сибирска и мила социалистическа Родина НР България, за огромните нейни успехи във всички области на живота, за последователната

мирялобава политика, която провежда правителството на Отечествения фронт на НР България.

Внимам думата, да да ви приканя да приемем названието за Негово Светейшество Патриарха на Българската православна църква Максим, за вас, всички отид, които така скромно съседствено и всеотдадно служите на делото на мира, на това най-висше благо за човешкия род (християнския) и да изкажа дълбоката увереност на нашата обществост, на нашето държавно ръководство в град Русе, на ръководството на обществени организации, че Българската православна църква под мъдрото ръководство на Негово Светейшество Патриарх Максим и с вашата помощ и за в бъдеще ще дава своен принос и дан за великото дело на мира, на дружбата и сътрудничеството между народите, за да няма никога война и естествено да не чувствава на собствените си плещи кошмарът от отрицателните последици от пожара и на една трета световна война.

За вашето здраве, за вашето дълготие, да за по-нататъшния успех на вашата високоблагородна мисъл! Наздраве!

Последва заключителният гост на Негово Светейшество Патриарх Максим, който като блага и величави узраст преминалото църковно тържество в Доростолска и Червенска епархии.

Ване Високопроеесвещество, любезни домакин митрополит Софроний, уважаеми г. Председателю на Комитета по въпросите на Българската православна църква и религиозните културно, почитаеме представители на гражданската обществост в Русе и окръга, драги съгражданици,

На тази обща трапеза, огряна от задушешият и топлотата, сме се събрали по любезната покана на наши домакин Негово Високопроеесвещество Доростолския и Червенския митрополит Софроний, мой драг сибрат, съработник и съмолитвеник. Усилена е сърдечността на тази трапеза и от това, че сме обласкани от задушешия прием на алм и ирраши в Русе, а също така и от нескритото сърдечно внимание, с което се отнасят към вас, гостуващите, представителите на ръководните кръгове в града. Все едно символично, така да приемем, на тази трапеза ни се поднася с любов в този исторически хубав град хляб и сол, които ние, дълбоко трогнати, приемаме с голяма благодарност.

А градът е действително и хубав, и исторически. Както казва в словата си синои в днес след светата служба в храма, град Русе има от младици. Но той вече не е един град, аз който биха моме млади стъпки. Разраснал се, разрасна се, благоустроен е, той живо и по своему шуми в кипираща граждански живот на шалата ни държавна. Освен това градът има особена привлекателност на широка врата, през която се вижда откъм северозизток и през която се излиза в път по тази посока. Чрез грандиозния мост на дружбата гр. Русе, а чрез него шалата ни страна се свързва най-вече с два народа, с които щастливо съществува и се разгарят вековни дружески чувства — приятелският народ на добросъседна Румъния и братският народ в шалост на Великия Светски съюз със обилни взаимности обичан и таме освободител и почитане, който е изградил в българските сърца неизблема, неизмалка привързаност и любов. В тази връзка дължа да отбележа и неосекантата в Христа любов между нашите Църкви и техните представители. Ето, тъй Русе чрез моста на дружбата приема пръв и изпраща последен тия, които сме дарили с нашата признателност и които от своя страна имат топло чувство към нас. Да благодарим Бог навие да преоблещ тези дружески връзки!

Русе е материален център и на благополучната Доростолско-Червенска епархия, щастливо оглавявана от ревностия цър-

ковен иерарх Високопроеесвещество митрополит Софроний, който сме създанието на своите старателни сътрудници в църковно съзиане ревнува за Божият дело, с патриотично чувство работи за благосъстоянието на хората, с евангелския дълг взема участие в борбата за мир в света.

Драги съгражданици, живеем във време, което изисква от всички нас съзиане за съдбовна отговорност пред утрешния ден на народа ни и частност и на целия свят изобщо. Необходим са всеобщи огромни усилия за спасяване света от гибелта на нова война, която би била последно военно всеунижоващо стълбилене на земята. Като имаме това съзиане, осъзнато е да странни от величавото дело за възтържестване на мира в света и откриване за всички народи път към напредък и благоденствие. А ние, духовници, които на утрешния и вечерни богослужба, на празници и неделни светитурни се молим за мир на земята и благоволене между човешките, не можем да не сме дейни ратници за извоюване на безбеден живот и земно благополучие.

С такива чувства и мисли като се изпълняват, всички трябва да приветствуватем предстоящия Национален конгрес за защита на мира и със спонтанна решителност и с укрепващата волята ни надежда да покернем Световния конгрес на мира през м. октомври т. г. в Москва — форума на планетата, който съсредоточава мислите, чувствата и навиания на всички даровитности по света за ера на постоянен мир и разбирателство между народите.

Искам да изразя вседушевна признателност и благодарност на г. М. Кочуков който представител на нашата държавна власт за ласкавата висока оценка, която даде на Българската православна църква и на нейната дейност в изпълнение на патриотичния граждански дълг, в принос за изграждане на благоустието на нашия народ, в укрепване на ирешушната дружба с великия братски Светски съюз, в даване своя дял в делото за запазване на мира в света (християнския).

Благодаря също за хубавите думи които г. Г. Коларов отпрати по мой адрес, по адрес на ръководството и изпълнителното тяло на светата Българска православна църква.

Моля да приемем от поднесението ни питие с названието за желанието от всички ни и благословието от Бога мир в света, за светлото бъдеще на нашия трудолюбив и миролюбив народ, на многоуважаемите ръководители на нашата любима Родина начело с Председателя на Държавния съвет г. Тодор Живков, на ръководителите на града и окръга, за здраве и многолетно благоустието светителстване на нашия добър домакин, достойния иерарх и усърден почитане на епархийския църковен живот Негово Високопроеесвещество митрополит Софроний и за неговите граждански сътрудници в прегреш на епархийските дела, за здраве и благополучие на всички, които взехат участие в нашата гостенска радост! На здраве!

На края Негово Светейшество Патриарх Максим по решение на Св. Синод изпълни едно патриотично поручение, което на града за църковно-патриотични заслуги и за дейно участие в делото за защита на мира в света Негово Високопроеесвещество Доростолския и Червенския митрополит Софроний с орден „Св. Кирил и Методий първостепен. Благоустието на Високопроеесвещество митрополит Софроний отбеляза след радостното многолетствие за негово здраве и радост в Русе.

Едно историческо църковно тържество отмина. Нека то да бъде благодатен източник за усърдни старания на Божията нива и за благоустието на нашия народ!

Протогонк д-р В. ВЕЛЯНОВ

Светъл образ на възрожденски духовник

(По повод на една юбилейна годишнина)

През м. декември т. г. културната обществост на гр. Разград устройва тържествено чествуване, посветено на 120-годишнината от издаването на първата у нас книга по земледелие (1853 г.), съставена от учителя Никола Икономов, приед по-късно духовен сив. По инициатива на Негово Високопроеесвещество Доростолско-Червенския митрополит Софроний следва и нашата църковна преса да отрази известния материал, свързан с делото и личността на големия, но все още недостатъчно известен наш възрожденски духовник-изявковник Никола Икономов. Тъкмо такава е и шалта на настоящите осведомители бележки.

Никола Поптодор Герасимов (известен още с името Никола Икономов) Жервенски ал Николай И. Делормански е роден през 1829 г. в с. Жервня, Котленско. Произхожда от изяден свещенчески род, тиско свързан с борбите за осовобждение. Така баща му свещ. Тодор Попгерасимов взема дейно участие в Завербата през 1835 г., а след неуспе-

ха и бил обесен във Велико Търново. Образованието си Никола Икономов добива в Котел и Шумен при Сава Доброплодни (1841—1846 г.). Учителствувал в Разград до 1855 г. Тук той се оженил за своята ученичка Станка Сивосова, която по-късно, като учителка и преподавателка, споделяла трудолюбивостта на неговото писателско и свещенчески поприще. Последната под името Станка Николаина Сивосова-Елена е възляла в родната литература като първа българска поетеса (вж. същата статия на Христо Стайков във в. Отечество фронт, бр. 9022 от 18 окт. 1973 г.).

След николюгодишно участиестване в Русе, през 1874 г., 54-годишният дявал Никола Икономов бива ръководен от Доростолско-Червенския митрополит Григорий за свещеник в Разград. Поебляните 23 години от живота му са свързани с храма „Св. Николай“. Отличава се от според спомените на своя съгражданин, с редки качества: точност и доброустието в изпълнение на служебните си задължения и от-

значност към обществения живот. През Освободителната война свещ. Н. Икономов бил председател на Окръжния съвет и спомогнал за организиране отбраната на града, намиращ се под заплаха от отстъпващите турски войски. Разградското гражданство добре е приценило качествата и заслугите на своя духовен пастир. През 1879 г. той единодушно бил избран за депутат в Учредителното народно събрание във Велико Търново. Починал е на 27 юли 1897 г. в Разград и е погребан в предверieto на църквата „Св. Николай“.

Свещ. Никола Икономов

Свещ. Никола Икономов има своето място в нашето Възраждане не само като общественик, патриот и деятел за училищното дело. Той принадлежи също така и към частото на нашите духовници-пшожовници от миналия век. С неговото име е свързана, както вече се спомена, покаящата първа печатна книга по земледелското стопанство у нас, озаглавена „Земледелие“ (1853 г.). По този начин той се явява „родоначалник на българската земеделска книжнина“ (срв. И. Тодузов, И. Сарафов, Първите стъпки на земеделската просвета в България, Пловдив 1971, стр. 59). Както се вижда от приложеното „Финансмане на заглавната страница, трудът е отпечатан в Белград и то с църковнославянски букви в тираж около 1000 броя на при формат 16° — 9,5/16 см. Съставено по руски, сръбски и гръцки източници, особено обхваща 122 стр. + 8 таблички, — илюстрации на края. Даден е също така обширен списък на 429 абонати за 714 книжки от 28 населени места на България и Белград. За отбелязване е, че сред „родолюбивите помощници“ фигурират имената на много свещеници от Разград, Шумен, Осман-пазар, Котел, Варна и др., като между тях са посочени Доростоло-Червенският еп. Симеон, Преславският митрополит в Шумел Венедикт и митрополитът на Варна и Каварна Порфирий.

На гърба на заглавната страница трудът е снабден с обиделски стих за мотото: „Въ потъ аша твоего съиен хльбъ твой, доидеже возвратиши си въ землю, отъ неже лъгъ еси: ию земля еси, и въ землю отдадеши“ (Вит. 3:19). А последната външна корица завършва със следните две логични успоредници: „Моли си Богу, работи. Твоята челядъ ще цафта“; „Гав са трудом хльбъ долази.“ Ту благословъ Божий слази“. Вече тога, по пътя на историческата асоциация, неволно ни напомним сведението на блажен Теофилакт за св. Климент Охридски не само като пръв български епископ, но и като пръв агроном по нашите земи: „И понеже по цялата българска страна растежи днв дървета и ливисави облагородени плодове, той (св. Климент — б. я.) и позарял и това благо, като принесъл от страната на гърците всякаква вид облагородени дървета и чрез присаждане направил плодни дивите

дървета“ (Теофилакт Охридски: Житие на Климента Охридски. Превод от гръцки оригинал, увод и белешки от Ал. Милев, София, 1955 г., стр. 79).

Във съзнанието на читателя перо на свещ. Н. Икономов е било възгледано и от именитиестичен талант. С неговото име са „подписани“ няколко стихотворения, публикувани в „Цариградски вестник“ (Гол. В, бр. 76 от 3 дец. 1849 г.; гол. В, бр. 70 от 22 окт. 1849 г.; гол. Г, бр. 81 от 7 ян. 1850 г. и гол. Г, бр. 83 от 21 ян. 1850 г.). Понякога на гръцки език, (като

ВЕЩЕДЕЛИЕ

СЪСТАВЯНО ОТЪ

ШКОЛА ИКОНОМОВИЧЯ

ЖОРЖАНЦА.

БЕЛГРАДЪ.

ВЪ КНЯЖЕСКО-СРБСКАТА ПЕЧАТНА.

1853.

и на турски, френски, сръбски, руски, румънски и албански), през 1844 г. той е донесъл една „Ерминия“, в която е изложена взаимовръзката система за обучение. Последната не е отпечатана и в ръкопис се съхранява в Окръжния музей на Разград.

Своята поповинствена (1841—1897 г.) многогранна дейност този възрожденски духовник разглася обаче не само от учителската катедра; от депутатската трибуна и чрез родолюбивото си перо. Църковният диван също е бил място за църковно-патриотична просветна дейност. Доказателство за това представляват съхраняваните в неговия архив 112 дозвещения и слова за неделни, празнични дни и при други случаи. Тези проповеди са писани с иконографски, подредени и подготвени от самия автор много грижливо. Сред тях се намира преводът, досега не на 25-годишния от възцаряването на нашия освободител — Александър II. В нея проповедникът, пропит от идеите на традиционното църковно русофилство у нас, изразява своето предложение пред васлуците на Русия за Освобождението ни.

От друга страна няма никакво съмнение, че свещеником-ном Никола Икономов е бил не само полюбво образован за времето си клирик, но и човек с богословска култура, постигнал по пътя на упорито самообразование. Това личи от съставата на запазената у нас и разсеяните му дълга библиотечка, в която се намират славянски и руски издания на Библията, Псалтира, редица омилетични пособия (проповеди от св. Иоан Златоуст; архиеп. Инокентий Херсонски, свещ. В. Болдохов), книги на гръцки и турски езици.

Не всичко, свързано с живота и дейността на възрожденския свещеником Н. Икономов научно изплатно и специално е изследено. Вещието много малко е писано в това отношение. С този информативен материал по-скоро се цели да се напомни за светлия образ на възрожденския дяло Иконом от Разград по случай 120 години от появата на неговия труд по „земледелие“. Ето защо личността и делото му се издждат от бъдещо био-библиографско изследване.

Асист. Св. ВЪЛЧАНОВ

Скъп покойник

На 14 октомври т. г. в храма при централните гробища в София бе извършено опелото на Негово Высочайшество и Провисокоблагочестие старофоринт свещеноиконом Симеон и Димитров, служещ в задграничната българска епархия — в катедралния храм „Св. св. Кирил и Методий“ гр. Торонто, Канада, починал при автомобилна катастрофа. Ковчегът с тялото на покойника беше докарано в България и предаден — на неговите мили деца и на родната българска земя.

Опелото бе извършено от Негово Светейшество Българския Патриарх Максим в съслужение с Высокосвещените

† МАКСИМ

ПАТРИАРХ БЪЛГАРСКИ

Наградата на пастиря

„Защото Бог не е несправеден, та да забравя делото ви и труда на любовта, що показате към Неговото име? (Евр. 6:10).

Ваше Высочайшество и Провисокоблагочестие, Опечалени сродници на съпия покойник.

Възлюбени братя и сестри,

Преди няколко дни неочаквано, от далечен край, в столицата ни достига тъжна вест, която бързо обходи църковните среди и трогна сърцата на мнозина. Почина най-старшият в пастирско служение епархийски свещенослужител в залоевския дянос на Българската православна църква — старофоринт покойн Симеон Димитров Кръстев. Дежът оста пред нас тежките останки на този ревностен пастир и родолюблив българин, с когото неведнаг тук обдувахме, любезно и с църковна грижовитост беседвахме за епархийското дело и нуждите на Македонско-българската катедрала „Св. св. Кирил и Методий“ в гр. Торонто — Канада, където покойникът служеше. Възвнене и скръб обзават душите ни. Ние сме дълбоко натъжени, защото се разделяме с миял покойник — нашят такто — добрий наш служител.

Наистина, братя, голяма е скръбта ни. Но правдив са думите на св. ап. Павла: „Утешаватте се един други.“ (1 Сол. 4:18) Ние християните „живеем ли — за Господа живеем, умираме ли — за Господа умираме, следователно, живеем ли или умираме — Господи сме!“ (Рим. 14:8). Всичко явие е Божие. Временно сме на тяа Земя, насочили поглед към небесния град. Крепна е вярата и надеждата ни в него. Затова св. ап. Петър възкликва: „Благословен да бъде Бог и Отец на Господоу Нашего Исуса Христа, Който по големата си милост, чрез възкресението на Исуса Христа от мъртвите, ни възроди за нова надежда, за наследство негледно, чисто, що не увехва, съхранено на небо за нас“ (Петр. 1:3,4) Тези думи се отнасят особено да дълбоко явяват и усърдия в възвненето на дълга Христово последователи, духовни пастири и предани служители на Църквата, сред които бе и Высокосвещеногвейният свещеноиконом Симеон Димитров.

Роден на 16 април 1910 г. в благочестиво християнско семейство, с Беснина, Костурко (Македония), той от детска година се утвърждава във вярата и благочестията. Видели сии на свещеник (служил много години в с. Славовици, Михайловградско), той възлюбва Божия дом, излиза го всецяло Христовата истина и още в юношески години се обръща на Църквата. С такава нивна и настроение през 1930 г. завършва Софийската духовна семинария и-васкорю след това — 12 май 1934 г. приел свещенически сан. В 1940 г. отец Симеон успешно се дипломира и в Богословския факултет. Очелнал високо пастирското му усърдие, извънено през време на 30 годишна епархийска работа в гр. Лом, вслушан и в молбата на църковната ни община в гр. Торонто, където отец Симеон имаше вече с свои почитатели, приятели, някои сродници и земляни по месторождение, св. Синод на Българската православна църква го изпрати за епархийски свещеник на голямата българо-

митрополия Старозагорския Панкратий и Видинския Филарет, Провисоциана Проваския епископ Антоний, Высокосвещеноглейният архимандрит Диметий, Главен секретар на св. Синод и Йосиф, Протоиерег на св. Софийския митрополия и много свещеници — слушници, състуденти и почитатели на покойника.

Слова за живота и пастирската дейност на о. Симеон провизнесоха Негово Светейшество Патриарх Максим, Видинския митрополит Филарет и г. Тинчо Тинчев, представител на Македонско-българската църковна община в Торонто.

македонска община в Канада. Със своята църковнопредана и патриотична дейност, изрядна бослужба, възвишено слово, общителност, създечност, прието, благодарна благодарна и личен авторитет свещеноиконом Симеон Димитров спечели сърцата на своите енорийци, съдейства за обединяването ни под духовната стряха на катедралния храм в гр. Торонто и засили живота връзка между тази община и св. Синод на родната ни Патриаршия. Живи завинаги ще останат в паметта и сърцата на всички споменети от посещениата на двете групи негови енорийци, които с негово съдействие, с майчинската ласка на св. мч. Църква и с родолюбивата грижа на Славиянския комитет бяха устроени през последните лета в нашата славяна Татковина. Трөгрателно бе извесна взаимната любов и топла привързал на свързаници от Отечеството и далечния континент, които се потчувстваха като сестри и братя, приобща се с душа и заветите на славното ни църковно-народно минало констатираха радостното настояие, възхода на братята ни, оптимизма и вярата на народа в още по-светло бъдеще.

Св. Синод, който волага особен грижи за нашите епархии и енории явява родните граници, оцени по достоинство резултатната пастирско-мисионерска, църковно-организаторска, културно-просветна и патриотична дейност на отец Симеон Димитров в само преди двацет дни, по наше пожелание, Высокосвещените митрополити Старозагорския Панкратий и Ню-Йоркския Йосиф го награжда с нагрямен кръст. Старофоринтот отличие на отец свещеноиконом бе напълно заслужено, защото в духа на пророк Михеевите думи, той работи справедливо, обичане милосърдния дела и смирено ходеше пред Бога (Млч. 6:8); боше се от Господа и Му служеше с чистота и искреност (Ис. Назан 24:14); аслушавше се в призива на св. ап. Павла и свещенодействуваше „благуотоудно Богу, с благоговение и страх“ (Евр. 12:28); стремеше се да явявал плод във всяко добро дело (Кол. 1:10). Затова и към него могат да се отнасят думите на свети апостол: „Защото Бог не е несправеден, та да забравя делото ви и труда на любовта, що показате към Неговото име.“ (Евр. 6:10)

Тази небесна награда, опечелени братя, нека бъде утеха за всички нас — приятели, почитатели и близки сродници на отец Симеона. ... Който се упования на Господа, него милост окръжава“ (Пс. 31:10). Бог на милосърдието, Който утешава тъгуващите и пращи елей на радост (Ис. 61:2,3) ще открие съзлате по всички лица (Ис. 25:8). Нека Го молим да упокои душата на преселилия се верен Негов раб в Ловото Авраамово, а на нас да даде „неща утеха и блага надежда, да утеши сърцата ни и да ни утвърди във всяко слово и добро дело.“ (11 Сол. 2:16, 117; 11 Кор. 1:3—5)

Издавам отеческо съболезнование на близките на покойника, на епархийското му шаство в гр. Торонто.

Бог да го просни! Бог да бъде паметта му!

† Видинския митрополит ФИЛАРЕТ

Верен на своето призвание

Ваше Светейшество, Ваше Высочайшество и Провисокоблагочестие, Ваши Епископосвещенство и Провисокоблагочестие, Скъпи отци, братя и сестри, опечалени близки на покойника, Сърцата на всички ни от завчера са тъжни. В тях преживя дълбока скръб. Не искаме да приемем истината, че стоим оче-

челени пред тежките останки на извънзано починалия скъп покойник, любещ съгруд, баща и дяло, обичащ паство си изряден свещенослужител — Высокосвещеноглейният старофоринт иконом Симеон Поддмитров Кръстев, който 31 години служи на Божия оттар като епархийски свещеник в гр. Лом. Чувствавам повелителен дълг като Архиепископ на Богодарова-

пата ми Видинска епархия да споделя в този тъжен час общите ни мисли и чувства за починалия.

Отец Св. м. о. — така топло и сърдечно го наричаха не само неговите епархиалци, но и всички, които бяха обвързани от неговата бащинска усмивка — беше човек с богата душевност, който беше неизчерпаем източник на знания и опит за полезно пасторско служение. За него беше истинско оуболивство и голяма духовна радост да разговаря за служението на пасторско-духовник. Той беше добър проповедник и увлекателен събеседник.

Отец Симеон знаеше, че свещеникът е не само проповедник-учител, но и тайноопазвател. Както светата литургия, така и всяко богослужебно чинопоследование той шварваше с голямо благоговение и молитвено проникновение. Епархиалците му с възглед се радваха с него, когато държавният дъжд, Негово Светейшество и Св. Синод го призовава на пасторско поприще в гр. Торонто (Канада).

Пътя на новото му служение беше стръмен, свързан с много отговорности и изпитания. Той трибаваше да изпълнява и мисионерски дъжд, да спомога за утешаване оня глад и жажда, които пророк Амос описва така: „Ето настъпват дни, когато ще прата на земята глад — не гляд за хляб, не жажда за вода, а гляд и жажда за слушане думите Господни“. (Амос 8:11)

Свещенноконом Симеон Поддмитров и там, далеч от Родината, се оказа верен на своето призвание и достоея за оказаното му доверие. Осем години той работи с мисионерска ревност и любов, които спечелваха сърцата и на новите му епархиалци. Спомням си с каква оубич и уважение се отнасяха към него групата млади българи от Канада, дошва през две години

Тячо ТИИЧЕВ от гр. Торонто

Духовен ръководител за спасение

Ваше Светейшество, Ваши Високопреосвященства, Ваше Преосвященство, Ваши Благоговейства, опечалени присъстващи,

На 7 октомври т. г. в 5,30 ч. след оубед при автобулна катастрофа пострада смъртно нашият епархиалски свещеник Негово Високоблагочестие свещенноконом Симеон П. Димитров.

Вестта за трагичната смърт на оуба иконом Симеон се разнесе светкавично в милионния град Торонто и оубога в скръб всички ни.

В свещеническото звание той имаше добър опит още от служението си в гр. Лом и в гр. София. При нас той продължи своето пасторско служение с още по-голям жар и ентузиазъм, защото беше между свои съградооубци от Македония, споделяше техните радости и скръби, беше техен учител и Словоото Божие, беше техен духовен ръководител за спасение. — винаги бодр телом и духом, винаги учтив и засмий, винаги мъдър и крътъж, винаги прии и откровен диният отзивчик на религиозните и духовни нужди на своите благоочестия и

свои своя пастир, за да се поклонят в Родината на своите деди и бащи и да възвестят църковно-исторически светини във Видинска епархия, на които много им бе говорил оуба Симеон. Бръзките му с Църквата и Отечествоото, с Видинска епархия, с пригледите и близки през годините на загравнично служение не само не изтъняха, но с пасторско-патриотична ревност укрепваха. Най-ярко свидетелство за любовта му към Църквата и народа е завещанието на покойника да бъде погребан в родната земя. Този завет бе в унисон и с волята на неговите събеседници.

Спомням за прекрасния човек, свещеник и патриот ще оубае все тъй светъл, както бе светла усмивката му.

Оуба Симеон, идеалът на твоето служение беше да стави оуба образ за насомите си и ти постигна това. Ти, който достойно служеше на Божия Оубар, премина оуба към небесна служба. Ние вярваме, че ще получиш пасторски пееи от Божия милост, защото салията ти вира и пламенната ти любов греяха тук на земята.

От името на Видинска епархиалски съвет, на свещенослужителите и църковнослужителите във Видинска епархия и от мое име изказвам най-скромен съболоздравие на Ваше Светейшество и Св. Синод, на църковното ни извънение, на близките на свещенноконом Симеон Поддмитров и на всички му сродници.

Ускряно моля Всемилостивия Бог да прости, ако в нешо е състреша, на преселваща се Своя раб и служителя, да го остави в селенията на праведните — там, където няма болки, скръб и мъдания, но живот безкраен.

Поклон пред таените му останки.

Бог да го прости! Да бъде вечна паметта му!

розовобави съградооубци, които с горчиви съзъм го изпратиха до неговото вечно жилище.

— С голяма духовна утеха за изпълнен оуба приятелски дъжд към прекрасния и но забравим човек, Божия и израден служителя и наши приятели — да придружа неговите тленни останки и да ги предам на неговите милли дъщи и на родната българска земя.

От името на църковното настоятелство и цялото членство на Македонско-българската църковна община при катедралния храм „Св. Киря и Методий“, гр. Торонто, от мое име и семейството ми и от всички приятели и почитатели на покойника изказвам най-топли съболоздравия на неговите синове и техните семейства, както и на другите техни близки и роднини в София, за неочакваната и трагична кончина на техния татко.

Скъпи приятели,

Бог да те прости! Да бъде вечна и светла твоята памет!

Българите, живеещи в Канада, никога няма да те забравят.

ХУДОЖЕСТВЕН ОУДЕЛ

Благодаря Ти, Господи!

Благодаря за млечарните звезди, за необятния лазур,
за птиците, ухаините дъвети и плодородните воля,
за дивната, лъкуващата красота на Твоеото творение!
Благодаря за светлата любов, с която се докосва

до сърцето ми.

Благодаря Ти и за мой път в живота,
Благодаря за земното ми битие, което ми дарува
и затова, че то е отминаващо и прекодно...

Но и тогава,
когато моеото сърце завинаги утннх,
излънено с любов към Теб и Твоеото творение,
когато шветта прещъфят и звездите угаснат,
когато всичко си отнннх безвъзвратно

и всяка път безсмислен стане,
обгърнаа Свонте деди с любов животворяща...
Благодаря Ти, Господи, че съществуваш!

Ангела ХУДИИЧЕВ

Утринна Камбана

Църковната стара камбана
пробуди заспалния град.
И с топла и звучна покана
обляхна народа сънят.

За трудови нови победи
разведри тя розната шир.
Свещенникът с благи беседи
развесели душите за мир.

Тяй радно с новото време
се нждат красивите дни.
Тяй светли ний всички комове
за нашия род бъдещи.

Да молим Христа в небесата
мирът да пребива и света,
та радост да греи на сърцата,
навред да пари любовта!

Весела ИВАНОВА

Последната вечер на Клисаря

На ноще скъпа родино!

Морна тишина е патекава
над помръялния град,
за да бъде тихо — спира даже
есенният листопад.

Тази тъжна вечер е последна
тук за стария клисар,
друга служба вече му отрежда
неговият Господар.

Тази тъжна вечер е последна
тук за стария клисар,
друга служба вече му отрежда
неговият Господар.

Затова градът е тъй помръянал
във покой на отижд свят,
и затуй е спрял във тиха почит
есенният листопад.

Бавно гаснат кандилата в храма...
Кой ще ги запали пак
да припламнат в искрена молитва
пред Твореца наш Всеблаг?

Кой ще буди в синкавото утро
хората от сладък сън,
кой ще ги приканва на молитва
с радостен камбанен звън?

Иван И. НИКОЛОВ

ЦЪРКОВЕН И ОБЩЕСТВЕН ЛЕТОПИС

У НАС

ТЪЖЕН ПОМЕН

На 15. XII. се овършават 9 месеца от смъртта на излюбения ни и обичан съотругъ Лаша, лядо, брат и сродник.

ПРОТОИЕРЕЙ ГОСПОДИН ГИГОР ДАЧЕВ

свещеник при храм „Св. Атанасий“ гр. Харманли

Негов от тъжно и мъртвешки днд е живото си без теб. Ден след ден в мисъл, тъй та и сърцѣ минава бестълесно. Много тежка и една поносима е раздалата ни, защото много, много си ни свикнал и мисл. Живеем с близки спомени, които разсъкхат дупчини в сърцата ни от мъка и болка на теб. Прогрѣ не забравяме, че ще се върнем мислар и една време, и ще бъдем пак може да вид, когато да възстановим изплатата на твоето любими и добри сърца. Затворих се хубавите ти топло днд, казан за живи. Запълна и устата, което говорехе само добра и хубави думи и утешаваше страдащите. В Европа днд ти говореше за Христовата любов и бе добър сѣм на Божие слово. Ти изпълни достойно, честно и праведно свои пасирски дълг. Малки Малостевни Бже да те възмътрали за твой труд и даде вечеи покой за настрадалата ти душа. Ще свършим и джрехи и пооща живи да те забравим, защото твои светлѣ образ е живял пред нас. Нова вселена, която поминават отсѣ. Дявол, проповедт глави на родит и умираване.

Бже да те прощам!

Великозарбението семейство:
Презв. Маргарита, син, сестра и внуци

Архирейско посещение в Асеновград. На 26. X. т. г. Димитровден. Негово Высокопреосвященство Пловдивският митрополит Варвара посети Асеновград и отслужи св. архирейска литургия в храма „Св. В. М. Димитрий“. Макар, че в Асеновград има и два паралелни, издигнати в мѣст и памет на този дѣла свети, възражките от града предпочетоха да присуствуват на архирейската служба.

Пред входа на храма Негово Высокопреосвященство бе посрещнат с любов и радост от свещеннослужителите и от своите епархиоци. В мѣстна и с жезло в ръка, при тържественото покане на „Достойно ест...“ Архирейският влезе в храма, където в съслужение с Протоиерея да св. Пловдивския митрополита архиеп. Вирис и същията от Асеновград, отслужи св. литургия. В края на службата Негово Высокопреосвященство отиде в офиса „протоиерейски свещи. Николов“ от с. Любимови, Първаквйския.

По установения традиция за всички богомолци бе съложена обща трапеза.

Наградило свещеннослужителите. По служба Деветия национален конгрес на мѣста на дългогодишния изтъква ипотворна дѣлност са наградени с орден на мѣста следните свещеннослужители: Свободския епископ Арсений, Веларий на св. Бразовския митрополита, Саваншичовия Стефан Андано, Архирейския икономиста в гр. Кател, свещеннослужител Феликс Филков, Архирейския икономиста в гр. Плевна, презв. Поразия Мавра, офицерът в Петричкия батальон капитан-инженер „Св. Александър Невски“ и свещ. Георги Петков, служещи в същия храм „Св. В. М. Димитрий“ (ил. „Халкиа Димитрий“).

За дългогодишния дѣлност дѣлност Напълняват светът на Оф. е награден със сребролен медал Негово Высокопреосвященство свещеник Иван Серафимов от с. Бобошево, Костандовския окръг.

Цена 8 стотинки — годишен абонамент 2,50 лв.;
сметка 11 101 I БНБ — Софийски градски клон
Синалозно издателство — ул. „Св. София“ № 2 — София

Редактор доц. Георги П. Царев

Печатница „9-ти септември“ — София